

Dalj IV

Izvjestaji s praćenja četvrtog (trećeg ponovljenog) postupka

15. svibnja 2012. godine – čitanje optužnice, izjašnjavaње o krivnji, dokazni postupak

Ovo ročište nismo pratili. Nismo imali informaciju da je zakazano ročište glavne rasprave.

Izvjestaj je napisan na osnovi zapisnika s glavne rasprave.

Glavna rasprava započela je čitanjem optužnice ŽDO u Osijeku broj K-DO-52/08 od 4. studenoga 2008. godine, izmijenjene optužnice istoga broja od 31. ožujka 2010., koja je korigirana na glavnoj raspravi 14. ožujka 2011. godine.

Propisno upozoren, a potom i upitan da se izjasni o optužnici, opt. Jović je izjavio da se ne osjeća krivim za kazneno djelo koje mu se optužnicom stavlja na teret.

Dokazni postupak

U dokaznom postupku su, putem video-konferencijske veze sa Okružnim sudom u Beogradu, saslušani svjedoci Dušan Grahovac i Dušan Lončar.

Svjedok Dušan Grahovac

Svjedok je iskazivao suglasno kao na raspravi održanoj 2. veljače 2011. godine.

Na posebne upite branitelja optuženog, odvjetnika Tomislava Filakovića, naveo je da su osobe koje su bile mobilizirane u vojne postrojbe imale status vojnih osoba, da je za postupanje prema mobiliziranim pripadnicima postrojbi za rješavanje disciplinskog prekršaja nadležna bila vojna policija, da je mjeru vojničkog pritvora protiv mobiliziranih pripadnika postrojbe mogao odrediti komandant brigade, a da je mjeru vojničkog pritvora provodila vojna policija.

Nadalje je odgovorio da krim. služba vojne policije, nakon završetka uvidaja i ostalih radnji, podnosi krivičnu prijavu nadležnom sudu. Kako nisu bili ustrojeni vojni sudovi, nadležni su bili civilni sudovi.

Zapovjednik brigade nije mogao odlučivati kada je predmet bio spreman za sud.

Svjedok Dušan Lončar

Svjedok je iskazivao suglasno kao na glavnoj raspravi 2. veljače 2011. godine.

Izjavio je da je bio zapovjednik korpusa te da je njegov prvo podređeni starješina za pitanja poslova bezbjednosti u korpusu bio pukovnik Grahovac.

Znao je opt. Jovića. Po njegovim saznanjima, opt. Jović nije imao nikakvih kontakata s civilnim stanovništvom niti je radio bilo kakve zločine prema civilnom stanovništvu.

Glavna rasprava nastavit će se 16. svibnja 2012. godine u 9,00 sati.

16. svibnja 2012. godine – dokazni postupak

Nazočni: Veselinka Kastratović iz Centra za mir, nenasilje i ljudska prava iz Osijeka, rodbina opt. Čede Jovića, snimatelj i novinar Radio Televizije Srbije, generalni konzul Republike Srbije u Vukovaru, g. Živorad Simić, novinari tiskovnih medija

U nastavku dokaznog postupka (treći ponovljeni postupak započeo je 15. svibnja 2012. godine, kada su svjedočili videolinkom dva svjedoka iz Srbije), saslušani su svjedoci: Josip Ledenčan, Emerik Huđik, Jožef Kremerenski, Ivan Bodza, Slavko Teofilović, Goran Savić, Stojan Alapović, Savo Klarić i svjedokinja oštećenica Rozalija Kundić.

Svjedok Slavko Teofilović ostao je kod iskaza koji je dao 20. siječnja 2011. godine u ovom postupku (tada drugom ponovljenom). Rekao je da se konkretnog slučaja ne sjeća, ne zna je li podnesen zahtjev za provođenje istrage. U odnosu na proceduru primopredaje nezavršenih predmeta suda i tužiteljstva u Vukovaru u trenutku mirne reintegracije, svjedok je rekao da je ista procedura bila, s tim da on nije bio u Komisiji za primopredaju, niti ima saznanja za ovaj konkretan slučaj.

Svjedoci Josip Ledenčan i Jožef Kremerenski ostali su kod svojih iskaza danih tijekom tada drugog ponovljenog postupka.

Svjedok Ivan Bodza ostao je kod svog iskaza danog 25. siječnja 2010. godine. Odgovarajući na pitanja branitelja opt. Čede Jovića rekao je da je imao raspored za rezervni sastav civilne policije II PP u Donjem gradu u Osijeku, no, nije bio mobiliziran 1992. godine. Poznaje Stojana Alapovića, koji ga je upozorio da ne ide u Mađarsku, jer bi mogao biti priveden. Svjedok je imao dozvolu za odlazak u Srbiju, ali ne i Mađarsku. Nakon što je ipak išao u Mađarsku bio je na saslušanju. O tome kasnije nije razgovarao sa Stojanom Alapovićem. Optuženika od ranije nije poznavao.

Svjedok Emerik Huđik ostao je kod svoga iskaza danog 23. veljače 2011. godine. Odgovarajući na pitanje branitelja rekao je da se nije žalio Stojanu Alapoviću da su ga tukli za vrijeme dok je bio mobiliziran 1992. i 1993. godine.

Svjedok Savo Klarić je ostao kod svoga iskaza danog 27. siječnja 2010. godine. Odgovarajući na pitanja branitelja rekao je da ne razumije pitanje je li mu optuženik bio nadređen po liniji službe sigurnosti ili po liniji zapovijedanja. Reкао je da je on svoj posao znao, išao je na tečajeve iz sigurnosti. On i optuženik sjedili su u istoj kancelariji. Reкао je da je njemu zapovijed davao opt. Čedo Jović, npr. da obavi neke sigurnosti provjere za neke osobe, a nekada se znalo dogoditi da mu je zapovijed izdao zapovjednik brigade ili načelnik sigurnosti korpusa. Ne sjeća se da je dobivao pismene zapovijedi.

Branitelj opt. Čede Jovića stavio je primjedbu na iskaz ovoga svjedoka, jer smatra da je iskaz ovoga svjedoka potpuno nestručan i plod je njegovih zaključaka, te je kao takav nevjerodostojan.

Svjedok Goran Savić ostao je iskaza od 18. siječnja 2011. godine. Rekao je da on nije rekao Tomislavu Hajdukoviću o stradavanju oštećenog Antuna Kundića.

Branitelj opt. Čede Jovića predložio je da se ovaj svjedok pozove i na ročište zakazano za sutra (17. svibnja 2012. godine), kako bi se suočio sa svjedokom Tomislavom Hajdukovićem, kako bi se razjasnilo je li ili nije nešto rečeno u vezi oštećenog Antuna Kundića.

Svjedok Stojan Alapović ostao je kod iskaza danog 17. veljače 2011. godine. Danas je rekao da mu je oštećeni Antun Kundić rekao da je u sukobu sa zetom, zbog alkohola i različite nacionalne pripadnosti. Svjedok je rekao da je suprugu pokojnog Antuna Kundića upoznao nakon smrti oštećenika. Sa gđom Kundić je razgovarao o smrti Antuna Kundića, pokazao joj presliku zapisnika o obdukciji tijela njezina supruga. Svjedok je radio kao policajac i prije rata, bio je djelatnik II PP u Osijeku. Emerik Hudik je bio u rezervnom sastavu bivše JNA u Vukovaru, dok su Ivan Bodza, Antal Hodan i Đurika Kovač bili u rezervnom sastavu II PP u Osijeku (15 policajaca je bilo u rezervnom sastavu).

Predsjednik vijeća predočio je svjedoku zapisnik o sekciji br. 24/95 od 5. svibnja 1995. godine, na kome je konstatirano tko je bio nazočan obdukciji, tko je bio obducent i što je konstatirano kao uzrok smrti Antuna Kundića. Svjedok je rekao da on, u stvari, nije bio nazočan obdukciji u prostoriji gdje je obdukcija vršena, samo je nakratko „provirio“ u tu prostoriju i vidio tko je sve bio nazočan obdukciji. U odnosu na zapisnik o obdukciji koji je pokazao supruzi oštećenog Antuna Kundića, radilo se o „jednom prostom papiru“, gdje je bio kratki obdukcijski nalaz, a ne kako je to na pokazanom mu, detaljan nalaz i uzrok smrti. Na papiru koji je on dobio kao uzrok smrti naveden je infarkt, a na zapisniku o obdukciji koji mu je predočio Predsjednik vijeća vidi se da se radi o nasilnoj smrti. Svjedok je rekao da sa obducentom dr. Zdravkom Tomaševićem nije razgovarao o uzroku smrti pokojnog oštećenika Antuna Kundića. Suca Slavka Teofilovića u trenutku kada se radila obdukcija mrtvog tijela Svjedok nije vidio u krugu bolnice.

Svjedokinja oštećenica Rozalija Kundić ostala je kod iskaza od 25. siječnja 2010. godine. Rekla je da ne zna ime policajca koji je došao javiti o smrti njegova supruga Antuna Kundića. Ne poznaje Stojana Alapovića. Pokojni suprug i njihov zet nisu bili u sukobu. Zet joj je bio u policiji u Erdutu.

Zamjenik ŽDO iz Osijeka protivio se dokaznom prijedlogu branitelja optuženika da se suoče svjedoci Tomislav Hajduković i Goran Savić.

Vijeće je donijelo Rješenje kojim je prihvatilo dokazni prijedlog branitelja za ponovnim ispitivanjem svjedoka Gorana Savića, a nakon ispitivanja svjedoka Tomislava Hajdukovića, te će nakon toga biti odlučeno o potrebi njihova suočenja.

Glavna rasprava bit će nastavljena dana 17. svibnja 2012. godine u 9,00 sati.

17. svibnja 2012. godine – nastavak dokaznog postupka

Suđenje pratili: Mladen Stojanović, Centar za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek, obitelj optuženog, Živorad Simić, generalni konzul Republike Srbije u Vukovaru

Na današnju raspravu pristupili su svi pozvani svjedoci: Ivan Horvat, Slavko Kit, Mario Lazar, Mirko Kelava, Tomislav Hajduković i Goran Savić.

Svjedok Slavko Kit

Nakon što mu je predočen njegov iskaz od 22. prosinca 2011. godine, svjedok je rekao da ostaje pri njemu.

Na pitanja branitelja optuženog Jovića, odvjetnika Tomislava Filakovića, svjedok je izjavio:

- da je vojna policija u bivšoj JNA bila pod zapovjedništvom veće formacije, točnije pod zapovjedništvom komandanta postrojbe u čijem se sastavu nalazi. Za razliku od JNA, gdje je, dakle, vojna policija bila pod zapovjedništvom generalštaba i svih postrojbi ispod, u HV-u je vojna policija, kao i organi sigurnosti, bila pod zapovjedništvom MORH-a, odnosno načelnika pojedinih uprava, a ne pod zapovjedništvom komandanta neke postrojbe;

- da su službe organa bezbjednosti u JNA bile organizirane tako da su za svoj posao odgovarale organima bezbjednosti u višim postrojbama. Drugim riječima, bili su ustrojeni tako da je svatko od tih organa bio direktno vezan za načelnika organa bezbjednosti u višoj postrojbi i tako sve do najviše instance unutar operativne vojske, a iz najviših operativnih postrojbi organi bezbjednosti bili su vezani na upravu bezbjednosti koja se nalazila u sastavu tadašnjeg Saveznog sekretarijata za narodnu obranu (SSNO);

- da se ne može sjetiti propisa kojim je propisana obveza organa bezbjednosti da izrađuje naredbu zapovjednika postrojbe. Misli da je to bilo propisano pravilima službi za pojedine službe te da je ondje bilo naznačeno da je načelnik te službe bio dužan predlagati zapovjedniku uporabu postrojbe i pisati, odnosno priređivati naredbu za uporabu iste;

- da ne zna je li kakvim drugim propisom propisana obveza organa bezbjednosti da, po saznanju za počinjeno kazneno djelo od strane pripadnika vojne postrojbe, predloži sankcioniranje počinitelja. Rekao je da mu je poznato iz prakse da je organ bezbjednosti, kad je saznao za počinjenje prekršajnog djela, predlagao i sankciju za taj prekršaj. Poznato mu je da se nije smjelo dogoditi da se dođe pred komandanta brigade s viješću da je nešto nedopušteno učinjeno od strane pripadnika postrojbe, a da pri tome nije predložio i sankciju. Pri tome misli na sankcije iz domene komandanta brigade, poput vojničkog pritvora koji je mogao trajati tjedan ili dva. U slučajevima počinjenja kaznenih djela od strane pripadnika vojske nadležni su bili vojni istražni organi i vojni sudovi;

- u slučaju da je od strane pripadnika vojne postrojbe počinjeno kazneno djelo, svatko u postrojbi tko je saznao za to djelo, bilo zapovjednik postrojbe, bilo organ bezbjednosti u postrojbi, izvješćuje sebi nadređen organ. Organ bezbjednosti prije dolaska vojnih istražnih organa ima zadaću osigurati mjesto događaja. To radi preko vojne policije. Po dolasku vojnih istražnih organa oni dalje preuzimaju obvezu;

- da je svaki organ bezbjednosti mogao lišiti slobode počinitelja kaznenog djela. Koliko se sjeća, to je bilo propisano i Pravilima službe. Imali su posebne iskaznice kojima su se legitimirali. Na iskaznicama su se, s jedne strane, nalazili osobni podaci, a sa druge strane bile su napisane ovlasti. Iskaznice su bile potpisane i ovjerene;

- da je razlika između zapovijedi i naredbe u tome što su se zapovijedi odnosile na nižu postrojbu, dok su naredbe izdavane na višem nivou, s tim što je viši nivo također mogao izdavati zapovijedi.

U suštini, između naredbi i zapovijedi nije bilo nikakve razlike – i jedno i drugo moralo se izvršiti. I zapovijedi i naredbe mogle su biti i u pisanoj i u usmenoj formi.

Na upite optuženog Jovića svjedok je izjavio:

- da komandant brigade nije bio dužan prihvatiti svaku sugestiju načelnika bezbjednosti;
- da su komandiri osobe koje zapovijedaju postrojbama do ranga čete, a komandanti osobe koje zapovijedaju bataljunima i višim postrojbama. Starješina je svaka osoba u vojsci koja je imala čin i svakom vojniku je njegov neposredno pretpostavljeni starješina. Nisu sve starješine imale zapovjednu ulogu, npr. načelnik financijske službe i blagajnik imali su čin i to je sve, nisu nikome zapovijedali.

Branitelj optuženog izjavio je **primjedb**u na iskaz svjedoka, u dijelu u kojem je svjedok kontradiktorno iskazivao - tvrdio da organ bezbjednosti nije imao zapovjednu ulogu, ali da je prešutno ipak zapovijedao, što u JNA, prema tvrdnji branitelja, kao organiziranoj vojsci nije bilo moguće. U pogledu funkcioniranja organa bezbjednosti, stavio je primjebu jer je svjedok o funkcioniranju govorio samo iz vlastitog iskustva.

Optuženik se pridružio primjedbama svoga branitelja te je dodao **primjebu** u odnosu na ovlasti naznačene u službenoj legitimaciji. Naveo je da je točno da su imali legitimacije i pravo lišenja slobode no samo u odnosu na djela iz protuobavještajne djelatnosti, terorizma i težih oblika kriminala, ali samo po odobrenju nadređenog po stručnoj liniji zapovijedanja.

Svjedok Tomislav Hajduković

Svjedok je izjavio da ne poznaje Čedu Jovića. Iz pogovora mu je nešto poznato o stradavanju Antuna Kundića, ali iza toga ne može stajati. Čuo je da je ubijen u kući u kojoj je bila smještena vojna policija.

Naveo je da vodi udругu logoraša. Na području Dalja nalazilo se 8 logora, od koji je jedan bio u Šajberovoj kući.

Poznaje Miodraga Kikanović. Radi se o vojnom policajcu koji je njega „čuvao“ u logoru koji se nalazio u zgradi mjesne zajednice.

Poznaje Radovana Krstinića. Čuo je da se on nalazio u Šajberovoj kući.

Nije mu poznato što se događalo Ivanu Horvatu, Bodzi i drugim oštećenicima iz ovoga predmeta.

Na pitanje branitelja optuženog izjavio je da se ne sjeća svog ranijeg iskaza. Poznaje Gorana Savića. U svom prijašnjem iskazu pogrešno je naveo da neka svoja saznanja crpi iz razgovora s Goranom Savićem. Sada je rekao da je saznanja dobio od Zlatana ili Zlatanka Savića, a ne od Gorana. Ne zna gdje se danas nalazi Zlatan ili Zlatanko. Ispričao se Goranu što je rekao da je od njega saznao neke informacije. Ne sjeća se da je rekao da je Goran Savić radio u šumariji.

Branitelj optuženog stavio je **primjebu** na iskaz. Smatra da je iskaz svjedoka neistinit, da se nije radilo o slučajnoj zabuni, jer je prilikom davanja ranijeg iskaza rekao da mu je o stradavanju Anutna Kundića govorio Goran Savić, koji je radio u šumariji. Istina je da je Goran Savić radio u šumariji i preko šumarije su i došli do Gorana Savića.

Nakon iskaza svjedoka Hajdukovića branitelj je **odustao od prijedloga za suočenjem svjedoka** Tomislava Hajdukovića i Gorana Savića pa je svjedok Savić otpušten.

Svjedok Ivan Horvat

Svjedok je izjavio da ostaje kod iskaza kojeg je dao 27. siječnja 2010. godine. Iskaz mu je predočen.

Rekao je da je iz razgovora sa teta Sokom Lučić, koja je radila u kuhinji Šajberove kuće, saznao da je optuženik iz Borova, da je kapetan i da zapovijeda vojnom policijom. To je sve što zna.

Svjedok Mario Lazar

Na posebne upite izjavio je da je bio pripadnik radnog voda od 1991. godine. Čuo je da je optuženi Jović bio nekakav zapovjednik vojne policije. Nije baš siguran da je bio zapovjednik, ali bio je nešto u vojnoj policiji. Novak Simić bio je zapovjednik desetine vojne policije, a Kikanović i Krstinić bili su vojni policajci.

Svjedoku su u radnom vodu bile nadređene razne osobe, svatko u svoje vrijeme: Ristić, Veselin Agić, Milovan Petrović. U tzv. Žutoj kući nalazila se pozadina i kuhinja vojske i zborna mjesto radnog voda. Pozive za odlazak u radni vod dobivao je usmeno ili pismeno putem vojnog odsjeka. Poznat mu je Josip Ledenčan, koji je bio u radnom vodu. Ledenčan je jednom pričao kako je udaren metalnom šipkom po nozi. Misli da je Ledenčan rekao da ga je udario Krstinić. Poznato mu je da je Kundić također bio u radnom vodu, da je odbio raditi jer je imao bruh, da je pretučen u Šajberovoj kući i da je umro, u Šajberovoj kući ili u bolnici u Vukovaru. Pripadnici radnog voda bili su u civilnoj odjeći i nisu dobivali plaću. Nekakvu naknadu su počeli dobivati nakon dolaska UNPROFOR-a, u iznosu od nekih 50 pfenniga mjesečno

Poznata mu je Šajberova kuća, u kojoj se nalazila vojna policija, komanda i zatvor..

Na upit branitelja rekao je da nije znao u kojoj jedinici ili službi je Jović radio.

Svjedok Mirko Kelava

Svjedok je rekao da je već nekoliko puta davao iskaz.

Na postavljena pitanja je rekao da su mu poznati Miodrag Kikanović i Radovan Krstinić. Obojica su bili u vojnoj policiji.

Bio je u radnom vodu. Pozive su dobivali usmeno, putem kurira, ili pisano. U radnom vodu bili su Hrvati i Mađari. Zapovjednici radnog voda bili su major Petrović, Ristić i Agić. Kundića je znao iz viđenja. Vidio je Kundićevo odvođenje. Ristić ga je natovarilo na kamion i odveo. Nakon par dana čuo je da je mrtav. U trenutku Kundićevog odvoženja svjedoku nije bilo poznato kuda ga voze.

Ivica Horvat i Mario Lazar bili su pripadnici radnog voda. Pozato mu je da je Ivica Horvat nekoliko puta odvezen u vojnu policiju u Šajberovu kuću, gdje je dobio batina.

Čuo je za Čedu Jovića. Čuo je da je bio šef vojne policije. Jednom prilikom postrojili su pripadnike radnog voda u policiji i tako postrojeni čekali su da dođe Čedo Jović. Kad je došao pričao je nešto o tadašnjem stanju, uglavnom „ništa bitno“, rekao je svjedok. Nije mu poznatao od koga je čuo da je Čedo Jović bio zapovjednik vojne policije.

Optuženi Jović stavio je **primjebu** na iskaz svjedoka, tvrdeći da nije bio zapovjednik vojne policije, već pomoćnik zapovjednika brigade za sigurnost.

Dokazni prijedlozi

Zamjenik ŽDO predložio je da se u nastavku dokaznog postupka pročitaju iskazi ranije već ispitanih svjedoka Željka Čokaša, Gorana Medanića, Saše Grgura, Vladimira Stojkova, Predraga Bojanića, Gorana Đukića, Đorđa Jelića, Zdravka Tonaševića, Momira Jelića, Gordane Skeledžija Šijakov te vještaka dr. Milanke Mrčela i dr. Mladena Marcikića, kao i da se izvrši uvid u sve isprave koje su priložene spisu.

Branitelj optuženog nije se protivio prijedlogu zamjenika ŽDO za čitanjem ranije ispitanih svjedoka i vještaka, osim svjedoka Zdravka Tomaševića. Predložio je neposredno ispitivanje ovoga svjedoka, na okolnost je li obavio obdukciju tijela Antuna Kundića, s obzirom da na njoj nema potpisa.

Pored toga, predložio je da se kao svjedok pozove i ispita Jordan Atanasoski, kao osoba koja raspolaže potrebnim stručnim znanjima o ustroju bivše JNA, odnosno o načinu funkcioniranja službi bezbjednosti i njihovom odnosu s vojnom policijom. Obrana je dugo vremena predlagala pozivanje i ispitivanje Imre Agotica, no s obzirom da je on nedavno peminuo predlažu ispitivanje Jordana Atanasoskog, koji je svjedočio u predmetu Kufner i dr., a prvooptuženi Kufner bio je u vrlo sličnom svojstvu (funkciji) kao i Jović. Obrana je istaknula da sud, ukoliko se ne složi s ovim prijedlogom, pozove i ispita na istu okolnost Matu Laušića, ili neku treću osobu za koju smatra da raspolaže potrebnim stručnim znanjem. Navedeno je obrana predložila jer svjedoka Kita smatraju nevjerodostojnim i kontradiktornim.

Zamjenik ŽDO u Osijeku protivio se dokaznim prijedlozima obrane. Smatrao je da je obrana očito nezadovoljna iskazom Slavka Kita te da se predlaganjem novog dokaznog prijedloga očito pokušava dobiti obrani prihvatljiv iskaz.

Rješenje vijeća

Vijeće je prihvatilo dokazne prijedloge zamjenika ŽDO za čitanjem ranije ispitanih svjedoka i vještaka.

Odbijen je prijedlog branitelja optuženog za ispitivanjem svjedoka Zdravka Tomaševića jer iz zapisnika o sekciji proizlazi da je isti ovjeren i potpisan od strane Zdravka Tomaševića kao obducenta.

Odbijen je i prijedlog za saslušanjem kao svjedoka Jordana Atanasoskog, jer su činjenice koje bi prema prijedlogu trebalo utvrditi ispitivanjem navedenog svjedoka već dovoljno utvrđene iskazom svjedoka Slavka Kita.

Nastavak rasprave zakazan je za dan 18. svibnja 2012. u 10,30 sati.

Zapažanja monitora:

Branitelj optuženika stavio je primjedbu na postupanje predsjednika vijeća, koji nije svjedoku Hajdukoviću predočio sve iskaze koje je svjedok ranije dao.

Nakon što je branitelj predložio da se svjedoku pročitaju njegovi raniji iskazi, predsjednik vijeća je rekao da to neće učiniti, no nakon što je branitelj inzistirao da to konstatira u zapisnik, predsjednik vijeća ipak je svjedoku predočio iskaz koji je ranije dao tijekom ovoga postupka. No kako se taj iskaz poziva na iskaz svjedoka dan tijekom postupka protiv Novaka Simića i dr., predsjednik vijeća odbio je prijedlog branitelja da pročita i taj iskaz, navodeći da je taj iskaz, iako je spis predmeta koji se vodio protiv Novaka Simića i dr. priklopljen ovome spisu, po stavu VSRH nezakonit.

Branitelj je isticao da se iskaz ne može koristiti kao dokaz jer obrana opt. Jovića u postupku protiv Simića i dr. nije mogla postavljati svjedoku pitanja, ali da je nesumnjivo da je svjedok dao takav iskaz, no predsjednik vijeća ipak svjedoku nije predočio taj iskaz.

18. svibnja 2012. godine – nastavak dokaznog postupka

Suđenje pratili: Mladen Stojanović, Centar za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek, obitelj optuženog, Živorad Simić, generalni konzul Republike Srbije u Vukovaru

Uz suglasnost stranaka pročitani su iskazi svjedoka ispitanih tijekom ranijeg trajanja ovog kaznenog postupka:

- Željka Čokaša,
- Gorana Medanića,
- Saše Grgura,
- Vladimira Stojkova,
- Predraga Bojanića,
- Gorana Đukića,
- Đorđa Jelića,
- Momira Jelića,
- Gordane Skeledžija Šijakov,
- Žarka Štekovića,
- Milovana Petrovića.

Uz suglasnost stranaka pročitani su iskazi vještaka:

- dr. Milanke Mrčela,
- dr. Mladena Marcikića.

Nije bilo primjedbi na pročitane iskaze svjedoka i vještaka, s tim što je branitelj optuženog ostao kod primjedbi vezane uz iskaze tih svjedoka koje je iznio kada su isti iskazivali.

Izvršen je uvid u:

- presliku putne isprave optuženog,
- naredbu za obdukciju leša,
- zapisnik sekcije broj 24/95,
- nalog za pretragu osobe, stana i drugih prostorija,
- zapisnik o pretrazi stana i drugih prostorija,
- potvrde o privremenom oduzimanju predmeta,

- zapisnik o pretrazi prijevoznog sredstva,
- izvješće o uhićenju i dovođenju,
- rješenja na ime Kikanović Miodraga,
- uvjerenje o načinu i okolnosti ranjavanja Kikanović Miodraga,
- zajtjev za liječenje,
- obaveštenje radi pribavljenja uverenja o državljenstvu,
- uvjerenje o priznatom statusu vojnog invalida,
- rješenje o odbijanju zahtjeva za priznanje svojstva ratnog vojnog invalida,
- izjavu Komandanta 35. slavonske brigade od 13. 12. 1993.,
- potvrdu Komande 35. slavonske brigade,
- izvješće o uhićenju i dovođenju,
- naredbu broj 1071/1 komandanta 35. slavonske brigade slavonsko-baranjskog korpusa,
- upitnik kandidata za unapređenje u čin kapetana,
- dopis Tužilaštva za ratne zločine Republike Srbije od 8. 8. 2008. te priloge uz isti,
- naredbu broj 1071/1,
- naredbu broj 493/1,
- naredbu broj 10-334,
- izvještaj o prijemu-predaji dužnosti,
- službenu zabilješku od 28. 5. 1995.,
- Pravila službe organa bezbednosti u oružanim snagama SFRJ,
- smrtni list na ime Milovana Petrovića,
- dopis Županijskog državnog odvjetništva Vukovar od 10. siječnja 2011.,
- dopis Državnog arhiva u Osijeku od 14. siječnja 2011. godine,
- dopis Općinskog državnog odvjetništva u Belom Manastiru od 20. siječnja 2011.,
- dopis Višeg suda u Beogradu, Odeljenje za ratne zločine, od 19. siječnja 2011. te priloge uz isti,
- spis Krz-42/07, Kir-210/00 u kaznenom predmetu protiv „NN“ osobe,
- spis Krz-42/07, protiv okr. Novaka Simića, Miodraga Kikanovića i Radovana Krstinića zbog kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. OKZ RH.

Dokazni prijedlozi

Zamjenik ŽDO nije imao novih dokaznih prijedloga.

Branitelj optuženog predložio je da se u daljnjem tijeku dokaznog postupka pozovu i kao svjedoci ispituju Miodrag Kikanović i Radovan Krstinić, na okolnost njihovih saznanja vezanih uz smrt Antuna Kundića i na okolnost njihovih saznanja o ulozi i funkciji opt. Čede Jovića.

Nadalje, predložio je da se pročitaju iskazi svjedoka: Andrije Bodze, Andrije Paštija, Josipa Radića, Đure Astaloša, Imre Mogera, Antona Hodana, Josipa Obrtljika, Stjepana Vulina, Josipa Varge i Palka Kremenerskog, na okolnost njihovih saznanja o maltretiranju pripadnika radnog voda čiji su i oni bili sastavni dio te o njihovim saznanjima vezanim za maltretiranje i ozljeđivanje oštećenih i smrti Antuna Kundića, kao i o njihovim saznanjima u pogledu opt. Čede Jovića i njegovog odnosa prema pripadnicima vojne policije koji su postupali prema oštećenima.

Pored toga, branitelj je predložio da se u spis uvrste i kao dokaz pročitaju potvrda pošte o pošiljci i dopis branitelja od 21. 3. 2011., upućenog pok. Imri Agotiću nakon što je zaključena ranija (prethodna) glavna rasprava te nakon što je donijeta presuda, u kojem moli Agotića da se stručno očituje na okolnosti vezane za linije komandovanja, ulogu organa bezbjednosti u jedinici formacije brigade u bivšoj JNA te zadaće i uloge vojne policije, kao i odgovore pok. generala

Imre Agotića koji je uputio e-mailom 21. 5. 2011. u kojem daje opširna stručna tumačenja i objašnjenja.

Zamjenik ŽDO protivio se dokaznim prijedlozima branitelja. Smatrao je da su činjenice već dovoljno utvrđene, a prijedlog za čitanjem dopisa i e-mail odgovora smatrao je neprikladnim, jer se navodi u odgovoru ne mogu provjeriti postavljanjem pitanja, s obzirom da je Imra Agotić preminuo.

Rješenje vijeća

Prihvaćen je prijedlog branitelja za neposrednim ispitivanjem svjedoka Radovana Krstinića i Miodraga Kikanovića.

Odbijen je prijedlog za čitanjem iskaza kao svjedoka ranije ispitanih svjedoka, kao nevažan.

Odbijen je prijedlog za čitanjem prepiske branitelja optuženog i Imre Agotića, kao neprikladan.

Rasprava je odgođena, a slijedeće ročište zakazano je za **1. lipnja 2012. s početkom u 9,00 sati.**

1. lipnja 2012. godine – nastavak dokaznog postupka, obrana optuženog, završni govori, objava presude
--

Suđenje i/ili objavu presude su pratili: Mladen Stojanović, Centar za mir, nenasilje i ljudska prava Osijek, novinari tiskanih medija, ekipa HTV-a, generalni konzul Republike Srbije u Vukovaru, obitelj optuženika

Na glavnu raspravu pristupio je pozvani svjedok Miodrag Kikanović. Kikanović je doveden iz Lepoglave, gdje odslužuje kaznu zatvora na koju je osuđen zbog (neposrednog) počinjenja kaznenog djela za koje se, kao odgovornog zapovjednika, tereti opt. Čedu Jovića.

Na raspravu nije pristupio drugi neposredni počinitelj Radovan Krstinić. Dostava poziva vraćena je s naznakom da je preminuo. Provjerom u Matičnom uredu Osijek utvrđeno je da je Radovan Krstinić umro 7. travnja 2012. godine.

Svjedok Miodrag Kikanović

Nakon što je predsjednik vijeća svjedoku predočio iskaz koji je svjedok dao na glavnoj raspravi 18. siječnja 2011. godine, svjedok je izjavio da ostaje pri tome iskazu.

Izjavio je da poznaje opt. Čedu Joća, da je isti radio u komandi, koja se nalazila u Šajberovoj kući u Dalju. Od Krstinića je čuo da je Čedo Jović bio zapovjednik vojne policije u Dalju, no smatra da to nije istina. Dodao je da mu je Krstinić u kaznionici rekao da su ga policijski inspektori prisiljavali da potpiše iskaze u kojem je teretio Čedu Jovića, navodeći da je on bio zapovjednik vojne policije.

Rekao je da mu Čedo Jović nije bio nadređen. Nadređen mu je bio Novak Simić. Izjavio je da je sa Simićem bio u dobrim odnosima i da od Simića nikada nije čuo da mu Jović izdavao

naređenja. Simiću je naređenja davao Stojan Pralica. Kasnije je čuo da je Jović bio načelnik bezbjednosti. Smatra da sa vojnom policijom nije imao ništa.

Zamjenik županijskog državnog odvjetnika u Osijeku stavio je **primjedb**u na iskaz svjedoka, u dijelu u kojem je svjedok naveo da Čedo Jović nije bio zapovjednik vojne policije.

S obzirom da je Radovan Krstinić umro, **pročit**an je njegov iskaz kojeg je dao na raspravi 18. siječnja 2011. godine.

Dokazni prijedlozi

Zamjenik ŽDO u Osijeku nije imao novih dokaznih prijedloga.

Branitelj optuženog je u sudski spis priložio presliku legitimacije vojne policije i presliku legitimacije oficira organa bezbjednosti s ovlastima napisanima na njima, koje su, prema navodima branitelja, u suprotnosti s iskazom svjedoka Slavka Kita.

Također, priložena je i preslika Priručnika za vojnike vojne policije te preslika Metodike obuke vojne policije i Uputstva za primjenu pravila službe vojne policije oružanih snaga SFRJ, iz čega, prema tvrdnji obrane, proizlazi da svjedok Slavko Kit nije govorio vjerodostojno te da ne raspolaže stručnim znanjem.

Obrana je predložila da sud službenim putem zatraži od MORH-a originale navedenih dokumenata i izvrši uvid u iste te da kao svjedoka pozove i sasluša Matu Laušića, kao najkompetentniju osobu za pitanja vojne policije i organa bezbjednosti, koji je u više navrata svjedočio u postupcima pred MKSJ i domaćim sudovima, kako bi se utvrdila uloga i status optuženika.

Zamjenik ŽDO u Osijeku se protivio dokaznim prijedlozima obrane, smatrajući da su sve činjenice važne za donošenje presude već utvrđene. Dokazne prijedloge obrane ocijenio je nevažnim i neprikladnim.

Branitelj optuženog naveo je kako obrana smatra da presudne činjenice nisu utvrđene, da je VSRH u svom ukidbenom rješenju naveo da treba utvrditi status Čede Jovića, da su su tijekom postupka svjedočili i svjedoci Grahovac i Lončar, koji su zasigurno stručnjaci, a čiji su iskazi u suprotnosti sa svjedočenjem Slavka Kita, čiji iskaz je u suprotnosti s propisima kojima je regulirano postupanje vojne policije i organa bezbjednosti.

Odluka vijeća o dokaznim prijedlozima

Vijeće je dokazne prijedloge obrane odbilo kao nevažne, smatrajući da su činjenice u dovoljnoj mjeri utvrđene. obrazlažući odluku o odbijanju pozivanja Mate Laušića, predsjednik vijeća je naveo da se okrivljeniku ne stavlja na teret da je bio formalni, nego stvarni zapovjednik vojne policije.

Obrana optuženog Čede Jovića

Nakon što su mu predočene njegove obrane koje je dao tijekom istražnog postupka (8. srpnja 2008.) te ranijih glavnih rasprava (30. ožujka 2009., 6. travnja 2009., 15. veljače 2010. i 14. ožujka 2011.), optuženik je izjavio da ostaje pri njima te da će obranu nadopuniti.

Rekao je da nije imao ovlasti prijavljivati ili kažnjavati pripadnike brigade, da je smrt Antuna Kundića prijavljena njemu samo zato što se u popodnevnim satima jedini od oficira zatekao u komandi te da je taj događaj prijavio. Da je o događaju čuo sutradan, o njemu bi samo pismeno izvijestio svoje nadređene.

Rekao je kako moli sud da mu se ne imputira da je smrt čovjeka nazvao „pizdarijom“, da je samo vjerno konstatirao što su mu Simić i drugi prenijeli, da on smrt čovjeka nikada ne bi tako nazvao.

Završni govori

Zamjenik ŽDO u Osijeku je naveo da iz dokaznog postupka proizlazi da je okrivljenik počinio kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ RH, u vezi s čl. 28. OKZ RH (nečinjenjem), kako mu je to optužnicom stavljeno na teret.

Naveo je da postoji pravomoćna presuda protiv neposrednih počinitelja ovoga kaznenog djela, da je u ovome postupku bilo postavljeno pitanje je li Čedo Jović bio zapovjednik nadređen vojnim policajcima i kao takav obavezan spriječiti počinjenje, odnosno je li bio garant da će se prema civilnom stanovništvu postupati u skladu s međunarodnim pravom.

Optužba smatra da je zapovjednik vojne policije bio upravo Čedo Jović. Iako je formalno bio načelnik sigurnosti, iz izvedenih dokaza utvrđeno je da je bio i faktični zapovjednik vojne policije.

Sporna činjenica bila je i jesu li pripadnici radnog voda bili civilne osobe ili su imali status vojnih osoba. Prema Ženevskim konvencijama civilnim osobama smatraju se sve osobe koje izravno ne sudjeluju u neprijateljstvima. Očito je da pripadnici radnog voda nisu sudjelovali u neprijateljstvima i zbog toga oni imaju status civilnih osoba. Iako je svjedok Alapović tvrdio da su pripadnici radnog voda imali uniforme, više svjedoka je to opovrgnulo.

Da je Čedo Jović bio zapovjednik vojne policije, što on poriče, proizlazi iz iskaza brojnih svjedoka: Saše Grgura, Save Klaića, Vladimira Stojkova, Momira Jelića, Predraga Bojanića, Đorđa Jelića, Ivana Bodze, Mirka Kelave. I sam optuženik u svojoj obrani navodi da su neposredni počinitelji njemu prijavili djelo, iako prikazuje da je bio jedini oficir u zgradi u vrijeme kad je zločin počinjen. No djelo su prijavili jer su smatrali da je Čedo Jović njima nadređen i zato su ga obavijestili. Da je Jović bio zapovjednik vojne policije proizlazi i iz policijske službene zabilješke od 28. svibnja 1995., u kojoj stoji da je Čedo Jović starješina vojne policije.

Sve navedeno upućuje na zaključak da nije vjerodostojna obrana optuženog u kojoj tvrdi da je bio samo načelnik obavještajne službe. Stvarno je bio i zapovjednik vojne policije.

U svojoj obrani optuženik je naveo da je znao da su pripadnici radnog voda bili maltretirani, no smatrao je da su to bili događaji manjeg značaja. No, neke osobe su zadobile teške tjelesne ozljede. Čedo Jović nije prijavljivao događaje i na taj način zlostavljače nije spriječio u njihovom daljnjem činjenju.

U slučaju Antuna Kundića, optuženi Jović je obavijestio nadređene: pukovnika Grahovca i potpukovnika Pralicu, no pitanje je kako je događaj prikazao. Proizlazi da je izvijestio da se nije radilo o kažnjivoj radnji, nego da je Antun Kundić preminuo od infarkta.

Svjedok Milovan Petrović, koji je bio zapovjednik radnog voda, rekao je da je od pukovnika Grahovca saznao da je Antun Kundić umro od infarkta. Iz toga se može zaključiti kako je Čedo Jović obavijestio nadređene.

Kikanović je rekao da su u policiji bili na obavijesnom razgovoru i da su ispitani kao građani, a ne kao osumnjičenici. Nisu trpjeli nikakve sankcije, što također govori o tome na koji je način Jović izvijestio nadređene.

Nadalje je zamjenik ŽDO istaknuo da je dužnost Čede Jovića bila istinito izvijestiti nadređene o smrti Antuna Kundića, da je, kao zapovjednik vojne policije, bio dužan objektivno izvijestiti i civilnu policiju.

Jović je u svojoj obrani naveo da je u jednom drugom slučaju počinjenja kaznenog djela (slučaju silovanje jedne ženske osobe) proveo izvide i podnio kaznenu prijavu. No u predmetnom događaju nije postupao na takav način, nego je prikrivao počinjenje.

Čedo Jović je bio dužan prijaviti i vojnostegovno i kazneno djelo. Povrijedio je dužnost garanta.

Zastupnik optužbe predložio je da se opt. Jovića proglasi krivim i osudi po zakonu, pri čemu treba uzeti u obzir sve relevantne olakotne i otegotne okolnosti. Također je predložio produljenje pritvora, iz istih razloga iz kojih je pritvor i ranije produljivan.

Branitelj opt. Jovića, odvjetnik Tomislav Filaković, je rekao da je teško održati završnu riječ nakon što je od zastupnika optužbe iznijet niz pogrešnih interpretacija.

Istaknuo je da je ključ optužnice raspraviti pitanje postoje li pretpostavke za kaznenu odgovornost njegova branjenika: njegovo svojstvo u vrijeme počinjenja, svojstvo oštećenih.

Rekao je da obrana od početka postupka nastoji razjasniti svojstvo optuženog, koji je u počecima bio optužen kao formalni zapovjednik, a nakon što je obrana dostavila dokaze kojima je opovrgnula takvo svojstvo, optužen je kao stvarni zapovjednik postrojbe vojne policije.

Branitelj je istaknuo da je nesporno da je Čedo Jović pomoćnik zapovjednika za bezbjednost te da je pitanje je li mogao imati još neku funkciju? Obrana smatra da to nije mogao.

Svi oštećenici iskazivali su da su bili mobilizirani u radni vod, jedinicu u sastavu čete pozadine bataljuna 35. brigade. Radni vod bio je jedinica koja je imala svoje zapovjednike. U spisu se nalaze i pisani pozivi za vojnu službu u radni vod. Zbog svega navedenog obrana smatra da su pripadnici radnog voda bili vojne osobe. Branitelj je naveo da se slaže da je prisilno novačenje u okupatorsku vojsku i maltretiranje radnja izvršenja kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. OKZ RH, ali da to nije provodio optuženi.

Iz obrane optuženog razvidno je koju je funkciju obnašao. Iz iskaza brojnih svjedoka evidentno je da je komandir voda vojne policije bio Novak Simić. To je bio samostalni vod u okviru brigade i jedino je komandant brigade Stojan Pralica bio nadređen Simiću. Između njih dvojice u zapovjednom lancu ne može biti nitko. Činjenica je da se u vojsci može imati samo jednog nadređenog. Čedo Jović nije niti stvarno niti formalno bio zapovjednik vojne policije. Načelnik organa bezbjednosti nije komandir niti komandant niti može imati takvu ulogu. Nema ovlasti zapovijedanja – nikada i prema nikome.

Služba bezbjednosti posebna je služba koja je imala poseban ustroj. Ne može biti govora da je optuženik obnašao dužnost formalnog ili stvarnog zapovjednika bilo koje jedinice, pa tako ni vojne policije.

Istaknuo je i da kaznene prijave za počinjenje kaznenih djela podnosi vojna policija, da je Čedo Jović obavijestio sebi nadređenog u brigadi i nadređenog oficira bezbjednosti, kao i civilnu policiju, da ne stoji tvrdnja optužbe o načinu izvještavanja optuženog, da opt. Jović nije bio ovlašten utvrđivati uzrok smrti oštećenog, da je optuženikovo bilo da prijavi događaj, da je na ostalima bilo da dalje procesuiraju počinitelje te da opt. Jović ne može biti kriv što ovlašteni tužitelj nije podnio zahtjev za provođenje istrage. Svjedok Teofilović, istražni sudac, rekao je, naime, da je dokumentaciju o slučaju poslao tužitelju.

Branitelj se osvrnuo i na ulogu optuženog pri ispitivanju Čokaša i Bodze, svjedoka u ovome postupku. Istaknuo je da ih je ispitivao kao oficir bezbjednosti, na okolnosti pokušaja bijega iz Baranje odnosno odlaska u Mađarsku, te je rekao da su takva ispitivanja tipičan posao oficira bezbjednosti. Pri ispitivanju Bodze čak je istoga pitao za modricu na licu, no Bodza mu nije rekao da je modrica posljedica fizičkog maltretiranja.

Nadalje je istaknuo da je vojna policija posjedovala obrasce prijave za vojnostegovni i kazneni postupak, da Čedo Jović, kao oficir bezbjednosti, nije imao ovlasti lišavati slobode, da je to mogla jedino vojna policija.

Istaknuo je i da su svjedoci Kikanović i Krstinić izjavili da se kritičnog poslijepodneva Jović kasno vratio s terena i da je bio jedini prisutni oficir.

Naveo je da se optužba temelji na iskazima svjedoka koji nemaju stručnog znanja, da niti jedan svjedok nije čuo da je Jović ikome od pripadnika vojne policije išta zapovijedio, da su svjedoci Lončar, Grahovac i Kikanović tvrdili da Jović nije bio zapovjednik vojne policije, da su svjedoci laici, koji tvrde da su Jovića doživljavali zapovjednikom vojne policije o takvom njegovom navodnom svojstvu čuli iz pogovora po selu, kuharice teta Soke, da su to zaključili iz Jovićevo držanja te da se, na koncu, ne može ništa zaključiti prema nečijem dojmu. Zbog toga je obrana cijelo vrijeme inzistirala da se kao stručni svjedok sasluša Imra Agotić, a nakon njegove smrti predlagala je saslušanje Mate Laušića, kako bi se utvrdilo može li oficir bezbjednosti formalno i faktički biti zapovjednik vojne policije. Naveo je da se nakon provedenog dokaznog postupka međusobno suprotstavljaju dokazi: svjedoka stručnjaka (koji su bili nadređeni optuženom) i svjedoka laika.

Naveo je da su u sličnim slučajevima, koji su pravomoćno završeni, a u kojima su odgovorne zapovjedne osobe proglašene krivima uz primjenu čl. 28. OKZ RH, okrivljenicima izrečene kazne zatvora u trajanju od jedne do tri godine. Nadalje je rekao kako zapovjedna odgovornost kao kazneno djelo nije postojala u inkriminirano vrijeme, da je ona kao kazneno djelo uvedena novim Kaznenim zakonom te da je njime propisana kazna zatvora u rasponu od 1 do 5 godina. Rekao je da treba voditi računa o ovoj odredbi te da, ukoliko vijeće smatra da je opt. Jović kriv za kazneno djelo koje mu se stavlja na teret, treba izreći kaznu u tom rasponu. Naveo je da će se za mjesec dana navršiti 4 godine kako je optuženik pritvoren, da je, ukoliko sud utvrdi krivnju, dosadašnje vrijeme provedeno u pritvoru dovoljna kazna. Istaknuo je da sud treba uzeti u obzir brojne olakotne okolnosti: optuženikovo primjereno držanje pred sudom, obitelj stanje, dosadašnje nekažnjavanje. Zaključno, istaknuo je kako smatra da nije dokazano da je opt. Jović počinio kazneno djelo jer nisu izvedeni ključni dokazi te je predložio donošenje oslobađajuće presude.

Opt. Čedo Jović pridružio se završnom govoru svoga branitelja. Dodao je da se kao oficir ponašao profesionalno i da nije imao zločinačkih namjera. Patrijarhalno je odgojen, iz radničke je obitelji. Zavičajno je vezan uz ovaj kraj u koji je često dolazio i u kojem je imao prijatelje svih nacija. Obiteljski je čovjek, supruga mu je Slovakinja, u skladnom su braku 28 godina i imaju dvoje djece. Narušenog je zdravstvenog stanja, tlak mu oscilira, teško podnosi ovaj postupak i pritvor, „robija“ zbog nekoga tko svoju dužnost nije izvršio, a to je komandant brigade.

Objava presude

Predsjednik vijeća objavio je presudu kojom je opt. Čedo Jović **proglašen krivim**. Izrečena mu je kazna zatvora u trajanju od **5 godina**. **Pritvor** prema njemu je **produljen**.

U usmenom obrazloženju presude predsjednik vijeća je naveo da je u postupku bilo sporno: imaju li oštećenici, kao pripadnici radnog voda, status civilnih ili vojnih osoba; je li optuženik bio stvarni zapovjednik vojne policije te je li poduzeo neophodne radnje kako bi spriječio neposredne počinitelje da počine djelo.

Vijeće smatra:

- da su pripadnici radnog voda civili, jer nisu neposredno sudjelovali u neprijateljstvima;
- da je optuženik, iako je neupitno bio načelnik bezbjednosti, bio i stvarni zapovjednik vojne policije, jer su ga pripadnici vojne policije tako doživljavali;
- da nije poduzeo sve da se spriječe maltretiranja pripadnika radnog voda i da se procesuiraju počinitelji, jer nije podnio kaznenu prijavu protiv počinitelja, za razliku od slučaja silovanja gdje je proveo izvide i podnio kaznenu prijavu.

Predsjednik vijeća također je istaknuo da je optuženik imao ovlasti pritvoriti neposredne počinitelje, no da to nije učinio. Izvijestio je pretpostavljene, ali je počinitelje, koji su mu priznali djelo, pustio. Na zaključak da pretpostavljene ne izvješćuje da je Antun Kundić usmrćen upućuju radnje koje kasnije poduzima policija – ispituje ih kao građane u obavijesnom razgovoru. Da je poduzeo radnje koje je poduzeo kod kaznenog djela silovanja i podnio kaznenu prijavu, neposredni počinitelji bili bi ispitani kao osumnjičeni, a ne kao građani. Suprugu preminulog se obavještava da je preminuo od infarkta. Optuženik je radio na prikriivanju događaja i pogodio osobama koje su počinile kazneno djelo. Nije izvršio svoju garantnu obvezu.

Odlučujući o mjeri kazne, sud je uzeo u obzir olakotne okolnosti i izrekao kaznu u donjoj granici propisane kazne. Sud nije našao elemenata za ublažavanje kazne.

Pritvor je obavezan, s obzirom da je izrečena kazna zatvora u trajanju od 5 godina.

Zapažanja:

Branitelj optuženog započeo je završni govor osvtom na tužiteljev završni govor, no tada ga je prekinuo predsjednik vijeća rekavši da se ne osvrće na tužiteljev govor nego da iznese svoj. Pri kraju završnog govora, branitelj optuženog pokušao se osvrnuti na sudsku praksu, navodeći pravomoćnu presudu Županijskog suda u Osijeku u predmetu protiv opt. Kufnera i dr., no predsjednik vijeća ga je prekinuo rekavši da to nije važno. Branitelj optuženog je upitao o čemu može govoriti, navodeći da mu nije bilo dopušteno ni osvrnuti se na završni govor tužitelja, na što mu je predsjednik vijeća odgovorio da se ipak osvrtao na tužiteljev govor. Članica vijeća

citirala je st. 1 čl. 346. ZKP-a, u kojem je navedeno: „Branitelj ili sam optuženik izložiti će u svojem govoru obranu i može se osvrnuti na navode tužitelja i oštećenika.“ Branitelj je rekao da očito „previše priča“. Na presudu u predmetu opt. Damira Kufnera i dr. više se nije osvrtao.